

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Třebušín, IČ 69291870**, sídlo Třebušín 24, zast. JUDr. Helenou Tukinskou, advokátkou, se sídlem J. V. Sládka 1363/2, Teplice, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2004, č. j. 5164/03/ŽPZ-OZE, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 4. 2014, č. j. 15 Ca 128/2007 - 168,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále „krajský soud“), 2. 4. 2014, č. j. 15Ca 128/2007 - 168 (dále jen „napadené usnesení“), jímž krajský soud odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2004, č. j. 5164/03/ŽPZ-OZE, (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti prvostupňovému rozhodnutí, kterým byla na žádost Honebního společenstva Kalich Ploskovice uznána podle § 18 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, společenstevní honitba s názvem Kalich Ploskovice.

Napadeným usnesením krajský soud odmítl žalobu proti napadenému rozhodnutí z důvodu její opožděnosti. V odůvodnění zejména uvedl, že z dodejky založené ve správním spise vyplývá, že P. K., na adrese P. 62, tehdejší honební starosta, převzal žalobou napadené rozhodnutí dne 13. 2. 2004. Lhůta k podání žaloby tedy stěžovateli skončila dne 13. 4. 2004. Jelikož žaloba byla krajskému soudu doručena osobně dne 25. 6. 2007, byla podána až po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu odmítl jako opožděnou [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

V kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2004, č. j. 5164/03/ŽPZ-OZE, mu bylo doručeno až 4. 5. 2007. Dříve mu doručeno nebylo, proto dne 16. 4. 2007 zaslal žalovanému výzvu k okamžitému doručení rozhodnutí správního orgánu v dané věci. Dne 11. 4. 2014 právní zástupkyně žalobce v rámci studia spisu sp. zn. 15 Ca 128/2007 na Krajském soudu v Ústí nad Labem zjistila, že tento spis vůbec neobsahuje alespoň fotokopii údajné doručky o doručení napadeného rozhodnutí dne 13. 2. 2004 P. K., kterým žalovaný ve vyjádření ze dne 24. 2. 2014, došlé soudu 25. 2. 2014, argumentuje. Správní spis jako příloha se u soudního spisu nenacházel, údajně byl vrácen žalovanému. Stěžovatel se vzhledem k průběhu celého řízení, jak před správními orgány prvního i druhého stupně, tak i před soudem, domnívá, že argumentované doručka je padělkem.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se omezil na odkaz na příslušný správní spis k dané věci, a konstatoval, že dle jeho názoru by měla být kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda v předchozím řízení byly dány důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta, přichází v úvahu toliko důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu.

Takovou nezákonnost však Nejvyšší správní soud v napadaném rozhodnutí neshledal.

pokračování

Jak vyplývá ze správního spisu, který si Nejvyšší správní soud vyžádal, napadené rozhodnutí bylo doručeno P. K., na adrese P. 62, tehdejšímu honebnímu starostovi, dne 13. 2. 2004, osobně do vlastních rukou, což stvrdil svým podpisem na doručence založené ve spisu.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení. K tomu, aby byla žaloba podána včas, bylo tedy třeba žalobu v posuzované věci podat nejpozději dne 13. 4. 2004. Žaloba však byla podána až dne 25. 6. 2007 osobně, přičemž její písemné vyhotovení je datováno dnem 31. 5. 2007.

Z uvedených datových údajů je zřejmé, že žaloba byla podána (a ostatně i vyhotovena) opožděně. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že Krajský soud v Ústí nad Labem postupoval správně, pokud žalobu jako opožděnou odmítl, neboť lhůta k jejímu podání byla zmeškána. Nejvyšší správní soud se tak plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem v této věci. S domněnkou stěžovatele v kasační stížnosti, že argumentovaná doručenka je padělkem, se Nejvyšší správní soud neztotožnil, neboť zpochybňovaná doručenka založená ve spisu je originálem, nevykazuje žádný znak, z něhož by bylo možné dovozovat, že by šlo o padělek, a podpis P. K. je na první pohled shodný s jeho podpisem na jiné doručence, ze dne 11. 9. 2006, taktéž založené ve spisu. Není bez souvislostí ani to, že 11. 9. 2006 bylo P. K., za honební společenstvo, doručováno rozhodnutí o přerušení řízení ve věci obnovy řízení, právě ve vztahu k napadenému rozhodnutí ze dne 2. 2. 2004, č. j. 5164/03/ŽPZ-OZE, kteréžto řízení měl iniciovat právě stěžovatel. Tzn., že bylo-li takto ve vztahu k napadenému rozhodnutí vedeno řízení o obnově, muselo být toto rozhodnutí pravomocné, a tedy i doručené všem účastníkům řízení. Nehledě k tomu, že z logiky věci nebude podáván návrh na obnovu řízení účastníkem, jemuž nebylo rozhodnutí, ve vztahu k němuž on sám návrh vztahuje, dosud doručeno. Navíc správní spis mj. obsahuje také stejnopis odvolání stěžovatele, rovněž se srovnatelným podpisem P. K., ze dne 24. 9. 2006, proti uvedenému rozhodnutí o přerušení řízení ve věci obnovy. Tyto skutečnosti podle Nejvyššího správního soudu zcela vyvrací opodstatněnost uváděného žalobního i kasačního tvrzení, že stěžovateli bylo napadené rozhodnutí doručeno až (tedy „poprvé“) 4. 5. 2007, a toto tvrzení se v daných souvislostech jeví nejen účelové, ale také zjevně nepravdivé, a patrně vedené i úmyslem uvést soud v omyl.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Rozhodl proto tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu